

ההכרזה שלי



גולדה מאיר



גולדה מאיר, מדינאית, מנהיגת מפלגת העבודה, חברת הכנסת, שרה וראשת ממשלת ישראל (1974-1969). נולדה ברוסיה, ובילדותה היגרה עם משפחתה לארצות הברית. התחנכה במילווקי. הצטרפה לפועלי ציון בנערותה ועלתה ארצה ב-1921. הפכה לפעילה מרכזית במוסדות ההסתדרות ובמפא"י, מעורבת מאוד במאבק הפוליטי למען העלייה, למען ההגנה העצמית ולמען העצמאות. ב-1946, כאשר משה שרת נעצר בידי הבריטים, מילאה את מקומו כראשת המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית. ערב פלישת הלגיון הירדני לארץ ישראל נפגשה בחשאי עם עבדאללה מלך ירדן בניסיון להגיע עמו להסכם.

החופ. עם מותו של לוי אשכול עמדה בראשות ממשלת הליכוד הלאומי. גולדה מאיר התפטרה מראשות הממשלה מיד לאחר פרסום דוח הביניים של ועדת אגרנט, שעסק במלחמת יום הכיפורים. (על פי אתר הכנסת)

”הוטל עליי על ידי בן-גוריון לנסוע לירושלים ולנהל שם את העניינים. על פי התכנית עמדתי לעלות לירושלים ביום חמישי (יום לפני ההכרזה). טסתי ב'פרימוס' (מטוס קל), שהיה צריך להביא אותי לירושלים, ואת מר גרינבוים מירושלים לתל-אביב, לטקס. אך כאשר הגיע האווירון עד להרים החל המנוע להתמרד. הבנתי מיד מה מתרחש, וראיתי שהטייס כבר מציץ מבעד לחלון. הוא בחן באיזה כפר אפשר לנחות נחיתת אונס. ידעתי שהוא מספיק מתוח, ולכן לא דחקתי בו ולא אמרתי דבר. למרבה המזל, הצלחנו איכשהו לחזור לשדה דב בתל-אביב. בגלל 'תאונה' זו לא הצליח גרינבוים להגיע לטקס ואני עצמי לא אוכל לומר שהצטערתי על שנשארת בתל-אביב... (מתוך ריאיון לעיתונות)

”כולנו ערים היינו עד עומק נפשנו לעובדה שההכרזה לא די שהיא מציינת קץ רשמי ל-2,000 שנים של חוסר מולדת לעם היהודי, אלא שהיא גם נותנת ביטוי לעקרונות היסודיים ביותר של מדינת ישראל. לכן נודעה חשיבות גדולה לכל מילה. דרך אגב, ידידי הטוב זאב שרף, המזכיר הראשון של הממשלה לעתיד (שהניח את היסודות למנגנון הממשל), הספיק אפילו לדאוג לכך שהמגילה שעליה עמדנו לחתום באותו יום אחר הצהריים תוחש אחרי הטקס למרתף של בנק אנגלו פלשתינה, כדי שתישמר לפחות לדור יבוא - גם אם המדינה ואנו עצמנו לא נאריך ימים ביותר.

בשעה 2 אחה"צ בקירוב חזרתי למלון שלי על שפת הים, חפפתי את שערוטי ולבשתי את שמלתי השחורה היפה ביותר. קצת כדי להחליף רוח וקצת כדי לחשוב - זו הפעם הראשונה מאז יומיים-שלושה - על הילדים... כל כך הייתי שקועה במחשבותיי על הילדים עד כי זכור לי שהופתעתי רגע כאשר צלצל הטלפון בחדרי ואמר לי שמכונית מחכה לקחת אותי למוזאון. הוחלט לערוך את הטקס במוזאון תל-אביב בשדרות רוטשילד, לא מפני שזה היה בניין עז רושם כל כך (בהחלט לא), אלא מפני שהוא היה קטן כל כך עד שאפשר היה לשמור עליו בנקל... (מתוך הספר "חיי", גולדה מאיר)

”בדרכנו לטקס ידענו מה עומד להתרחש, אך זה עדיין לא נראה מציאותי. קשה לתאר את רשמיי מטקס כזה. הייתה איזו חגיגות ושררו מתיחות ושקט מיוחד, למרות שהמוזאון היה מלא מפה אל פה. אני התרגשתי מאוד, והיה לי ספק אם בכלל אצליח להגיע לבמה ולחתום. כמו כן ליוותה אותי בלי הרף המחשבה על החברים הרבים, שהיה להם חלק כה גדול בסלילת הדרך עד הלום, ואשר לא זכו להגיע הנה. לא יכולתי לשאת רעיון זה... (מתוך ריאיון לעיתונות)

